

Muusikapäevast paavsti küllastuseni...

Oktoobrikuu, kuigi vihmane ja niiske on sel aastal kujunenud eriti südasterohkeks. Eestit küllastas paavst, tähistati muusikapäeva ja tulekul on kirikukalendri järgi Lõikustänupüha. Enamus saagist on juba salvedesse koristatud ja nii mõnigi inimestest täiendab oma sahvreid sissetehtud hoidistega.

Oktoobri teine pühapäev on lõikustänupüha, mil külalisena jutlustab kirikus teoloogiadoktor Ingmar Kurg, laulab kirikukoor ja pärast on leerimajas kaetud ka kohvilaud. Toimub Hea Sõnumi Ring lastele. Sügisene leerikursus alustab 28. oktoobril kl 11 kirikus. Selles kuus on veelgi plaanis alustada nn osadusringiga. Mis see on, eks siis näete! Jälgige reklaami! Kogugem „vilju“ ka „vaimuliku varasalve.“ On see ju tõeline väärtus kogu eluks.

Paavsti visiidist, pisut nukralt.

25. septembril küllastas paavst Franciscus Eestit. Soovisin samuti sellest ajaloolisest sündmusest osa saada ja sõitsin Tallinna.

Olin endale sihiks võtnud missa Vabaduse väljakul. Igapähele hakkas Tallinnas kohe silma kõrge turvalisus. Politseinikke ja veel mingeid igat masti julgestajaid oli näha igal pool. Liiklus oli mitmel pool kinni pandud. Nägin paavsti esimest korda oma silmaga sekundiks autoaknast lehvitamas Pirital, kui ta sõitis Pirita nunnade juurde lõunat sööma. Paavsti korteež ligines linna poolt mööda tühja teed. Kas pole kuidagi kurb niimoodi läbi linna sõita, kohtamata kedagi peale politseinike, mõtlesin endamisi? Kui aastaid tagasi Obama Tallinnat küllastas, siis hoidsin ennast sellest linnast väga kaugele, kuid nüüd tuleb ju üks teine mees teistsuguse sõnumiga - Kristuse armastuse sõnumiga. Jah, küllap see on väga ohtlik, või siis vähemalt nõnda ohtlik, et sõnumitoojat tuleb hoolega valvata!

Ja siis oli see aeg käes, et Vabaduse väljakule suunduda. Paik oli missa jaoks hästi kujundatud. Tohtu klaasist rist on seal juba seismas, lihtne asi selle alla lauake altari jaoks paigutada, ja ongi kirik olemas! Tundus, nagu oleks platsile oodatud rohkem inimesi, kui sinna tegelikult kokku tuli. Arvestades tõsiasja, et Jaani kirikus ja koguni Raekoja platsil võis missat ekraanidelt jälgida nagunii. Igatahes ruumi piirdeaias sees jäi veel küllalt; kas äkki turvanõuetega üle pakutud pole? Missa algas, laulsin rõõmuga kaasa neid rahvalikke koraaliviise, see oligi minu jaoks võibolla parim osa. Peale palvete muidugi. Imestasin, et kust küll on pärit see suur hulk piiskoppe, kes paavstiga kaasa teenisid? Katoliku kirik Eestis on ju nii väike. Tundsingi ära vaid piiskop Philippe'i paavsti autos mööda platsi tiirutamas. Ootasin suure huviga paavsti jutlust.

Küllap see nii on, et iga jutlus igal pool kõnetab eri inimesi pisut erinevalt. Minu meelest pöördus Püha isa jutluses just Eesti ristirahva poole. „Olge usus julgemad, armastuses tegusamad!“ selline sõnum jäi mulle meelde. Tõsi ta on, oleme siin maal vähemuses ja küllap ka liiga laisad või mugavad, et igapäevaselt võtta endale Kristuse ike näidates Jumala armastust just oma rahvuskaaslastele... Kokkuvõttes lahkusin platsilt kuidagi nukra tundeaga. Miks? Kogu see suur, uhke, ilus ja õige üritus näis... nagu pisut õhus rippumas. Pole sellel siin maal ja selle rahva hulgas toetuspunkti. Mingit tugevat juurt, salasidet, kõvemat kõnetust rahva hinges. Tõsi, ühelgi teisel kirikul Eestis pole seda kah. See ehk ongi, mis nukraks tegi. Võime ju meiega vabalt esineda oma uhketes riietes, mida võib vabalt vaadata kui iga teist teatrietendust. Ons meil siis tõesti levinuim usk see nn vikaarkristlus? Las kirik olla siis, kui ta juba olema peab, kuid mis see minusse puutub? „Taltsutatud“ kristlus, mis enam ei ole maa sool? Siiski tuli paavst Franciscuse sõnum tookord Tallinna südalinna tuttav ette. Ja kinnitav ka. Küllap kinnitas see paljusid teisigi. Meelis-Lauri

1. OKTOOBER OLI EUROOPA MUUSIKAPÄEV

Kui Wolfgang Amadeus Mozart 1. oktoobril 1791 oli lõpetanud „Võluflöödi“ kirjutamise, ei osanud ta uneski näha, et palju aastaid hiljem hakatakse kaunil sügisel ajal tähistama muusikapäeva.

Muusikast ja selle erinevatest vormidest võiks palju rääkida. Eraldi teadusharuks peetakse kirikumuusikat ja selle erinevaid žanre, alustades orelimuusikast ja lõpetades rokiga. Kõik need vormid moodustavad kirikumuusika kui õppeaine. Eestis tehakse muusikapäeva tähistamisega sügav kummardus nii Eduard Tubinale, kui elurõõmsale maestrole **Arvo Pärtile**. Karin-Kristel

Piiblivõti

Andestus

Mõisted piibli teoloogias on alati omal kohal. See aitab lugejal paremini tekstidest aru saada ja järeldusi teha. Käesoleva sarja osas tuleb juttu andestusest.

Andestamine tähendab seda, et isik laseb lahti pahameelest, mida teise solvang või ka vale käitumine võivad põhjustada. Andestamine ei märgi kindlasti seda, et see vähendaks eksimust vaid vaatamata kõigele tähendab see siirast lugupidamist eksinu vastu. Pühakiri ütleb: „**Sallige üksteist ja andke üksteisele heldelt andeks, kui kellelgi on põhjust nuriseda teise vastu.**“ (Kl 3:13) Pika viha pidamine võib mõjutada inimsuhteid, tervist ja ka läbisaamist kaaskristlastega. Piibli teoloogias peetakse andestamist õigeks alles siis, kui see on tehtud siira südamega. Tegelikult andestab Jumal inimestele iga päev, sest paraku ei ole inimesed patu tõttu tänasel päeval veel ilmeksimatud. Piibel õpetab, et Jumal on andestav ja armastav Looja. Palve kaudu võib inimene Jumalalt andeksandmist oodata, kuid ka siin on tähtis õige südamehoiak ja palvemeelsus.

VIHMAVARBLANE

X osa

Et järgmine päev juhtus kalendri järele, kolmteist ja reede olema, siis ei üritanudki Bläku Eduard nii väga Edale appi minemisega kiirustama. Pea tulitas eelmise päeva võtmisest ja Bläku Eduard ei mõelnud õieti midagi. Eda aga istus samal ajal oma väikese majakese köögis taburetil ja tundis südames tohutuid süümepiinu. Mida ta oli küll oma nõrkuse hetkel ometi teinud? Köögikapis peaaegu tühja viinapudeli peale, ei suutnud ta praegu mõeldagi. Kõik toad haisesid. Eda avas vaatamata sügisesele ilmale köögiakna ja üritas nii ruumi pisut värskeemat õhku saada. Siis pani ta selle jälle kinni ja asus kööki suurest süütundest hoolega puhtaks kasima. Isegi värvitud seinad käis poolkuiva lapiga üle. See, et Bläku Eduard pidi talle tulema appi kuuri puhastama, oli tal meeles küll. Kui köök korda oli saanud, keetis Kasesalu perenaine endale suure tassi täie musta kohvi ja istus seda köögi akna alla jooma. Aknast möödus Eduard, määratud nahktagi seljas ja töökindad näpus. Eda peaaegu jooksis maja trepile ja püüdis oma sõnadele võimalikult asjaliku kõla anda. Eduard lõi aga pea selga ja kõndis luuaga kuuri juurde.

Sügis andis endast järjest enam ja kindlamalt märku. Vahtrad õuel olid värvunud tumepunaseks. Põltsamaa tee sild oli täis kolletavaid kaselehti. Eda suundus kohvitassiga uuesti majja ja üritas rahuneda. Piinav süütunne ei andnud aga hetkekski rahu. Ta suundus magamistuppa ja istus peeglilga laua ette. Siis võttis ta sellelt ehetelaeka, mille sisemises peidikus teadis olevat vana paberinuga, mida tarvitati kirjaümbrikute avamisel. Mis oleks kui temagi sureks, nüüd ja kohe siinsamas, et pääseda sellest kõigest, süütundest ja kohutavast üksindustundest, mis teda iga päevaga ikka enam rõhus ja õieti midagi teha ei lasknud. Siis aga raputas naine end kui mingist rammestusest üles ja leidis, kui absurdne selline teguviis oleks. Tema Lembit tuleb ju ühel päeval haiglast välja ja kõik jätkub, jätkub nii nagu vaja. Eda tundis endas korraga nii palju erinevaid tundeid, et ta ei osanud nendega midagi peale hakata ja hakka nutma. Tuba ta ümber tundus korraga kui kokku tõmbuvat ja oli rusuv olla. Ta ei teadnud, kaua ta seal nii oli töinanud, kui Bläku Eduard talle viimaks meelde tuli. Edale meenus ka üks pilt, siis kui ta veel vanematega Väike-Maarjas elas ja papa tedagi kord suvel kuuri korrastama oli saanud. No oli see vast siis üks tülikas ja ebameeldiv töö olnud. Kõikjal puidusodi ja muud prahti, laastud, tolm. Väikesel Edal tulnud jonnitaju peale. Miks tema peab? Kas ja milleks seda

vaja on? Ja siis oli isa temaga tõsiselt rääkinud. Rääkinud tööst, kodust, puhtusest ja isamaa hoidmisest. Sel päeval olid need isa öeldud sõnad tüdruku jaoks nii kauged ja kõrged ning ometi kuidagi nii armsad tundunud.

Agaga nüüd oli ta juba ise kõvasti üle kolmekümne naine, abielus ja ikka veel lasteta. Eda jõudis kuuri juurde, kui Bläku Eduard oli juba lõpetamas. Ta pistis Eedile pihku tema tasu ja käskis hakata koju minema. Isegi palju näinud külajoodikule Eduardile tundus naise selline käitumine kuidagi kahtlane, aga asja põhjust pärima hakata ei tundunud sel hetkel ka kuidagi eennis. Niisiis lonkis Eduard koju, ise endamisi kirades, et tema tööd nii vähe väärtustatud oli.

Eda tundis korraga suurt väsimust. Veel maja trepilt heitis ta pilgu silla poole ja siis äkki ta justkui tardus.

Kas see polnud mitte tema armas, kallis Lembit, kes seal üle kitsukese silla maja poole sammus? Jah, see oli tõesti tema! Noor naine oleks endale korraga kui tiivad selga saanud. Kohvitassi maja trepile jättes unustas ta nüüd kõik muu. Unustas üksinduse, süütunde ja rõhuva tunde hinges. Tema Lembit tuli koju. Aeglasema kõnniga kui muidu, aga ikka endine. Eda jooksis mehele vastu. Mitmed suudlused, kallistused, silma vaatamised ei tahtnud ega tahtnud lõppeda. Sõnu polnudki vaja. Piisas täiesti sellest, et tema Lembit oli nüüd jälle Kuningamäel. Tema abikaasa, nii äkiline ja samas ometi armas.

Agaga juba varjutasid taasnägemist Lembitu ninakrimpsutus ja veidi etteheitev ja külm, imestunud pilk. Ka sügisesed varjud venisid pikemaks ja päike peitus pilve taha justkui märku andes, et midagi halvaendelist on veel tulemas. *Järgneb*

Meelis-Lauri Erikson

kadrina@eelk.ee

Karin-Kristel Hansson

karin.hansson@mail.ee